

Bladet

Lad de sunde Børn komme til mig! Marc. 10. 13-16.

NYTÆNKERE - BOKBINDER, SE. LOUIS

No. 4 }

April 1879.

{ 5. Hæft.

Paaskefalm.

Velkommen igjen du Herrens Dag!
Vær hilset i Hus og Hjerte,
Du skinnende Vidne om Kristi Sag,
Med Himmellys under Ki ketag,
Med Gravens tændte sejerter!

Du fødtes af Jesu Kval og Død,
Thi skal nu hver Sjæl befjende,
At var ei hans Grav bleven morgengød,
Ei Frelse der var af vor dybeste Nød,
Ei Helvedes Nat fik Ende!

Du smykkede Bjerget, hans kongelig' Slot,
Med Purpur og gyldene Kjæde,
At Verden skal se ved din Morgensol,
At Riget er hans, som Døden besol
At fly fra hans Herresæde.

At Verden skal vide, at hilste du ei
Den ensomme Kjærligheds Taare,
Da lukkede Mørket Himlen endnu,
Da maatte den lægge med trostløs Gru
S't Haab paa den sorte Baare.

Velkommen igjen, du Herrens Dag,
Med Saligheds Morgengrøde!
Du ser, hvor det staar sig med Frelsens
Sag:

D, maatte dog Kirken, der sover i Mag,
Oppvækkes ved dig fra de Døde!

D, maatte dog Verden, saa blind den er,
Saa Syn engang paa sin Fære:
At Mørkets Fyrste er altid nær,
At Tryghed og Tvil gaa foran hans Hær,
Dg Døden slutter hans Skare!

D, brænd paa det trodsige Dienlaag
Med Ordets gløbende Flamme,
At Synden maa læse i Livets Bog,
At Dømmen er hans, der Seier tog,
Men Troen bli'r ei til Stamme!

D, vis mig, naar Veien er skummel og
trang,

Dg Enden er mig forborgent,
Min Trost af Frelserens Tornegang:
Om Matten er nok saa sort og lang,
Der kommer en Paasstemorgen!

G. S. von Schuberts Reise- fortællinger.

(Fortsættelse fra forrige No.)

Sjette Fortælling.

Henimod Slutningen af mit 7de Aar blev da mit inderlige Ønske at faa se mig om i Verden og gjøre store Reiser for en Del tilfredsstillet; jeg vil først gjøre en Fodtur med den gamle Grindstone, sidenefter endogsaa i Bogn med mine kjære Forældre. Reisen ifølge med Grindstonen gif hele to Timers Veilangt, til Apotheket i Waldenburg, til min Coster Christel.

Det var kort efter Juleferien, at jeg paa en skjon, klar, maabelig kold Winterdag ifølge med den gamle Grindstone, hvem min kjære Moder havde medgivet gode Formaninger med Hensyn til mig og ligeledes tilstræffelige Levnetsmidler for os begge, drog fra Præstegaarden ud i det Frie. Min gamle Reiseledsagerst, der havde en tung Kurv at bære, gif kun tænmelig langsomt; jeg havde saaledes Tid nok til ved Siden af Veien, der hvor Sneen laa dybest, at gjøre Fodtrin i Sneen med mine nye Støvler; ogsaa havde jeg tilstræffeligt god Anledning til at forsøge, om ikke den friffaldne Sne, naar jeg væltede mig i den, ligesaa godt blev hengende ved min nye Kjole som ved de saa skjont og holdt overtrukne Træer. Men under dette sang jeg ogsaa med klar Stemme den skjonne Julefang, som jeg havde lært: "Lovet være du, Jesus Krist, som et Menneste vorden est," og tillige et og andet Vers, som jeg havde beholdt i Grindringen af den Salme, som min kjære Moder saa gjerne sang i Juletiden, men især den hellige Aften for Omkværelsen, Sangen: "Ved din Krybbe her jeg staar, o Jesu, du mit Liv;" saa strøede jeg ud paa Veien for de hungrige Gullspurve Smaakrummer af mit hvide Julebrød og fastede ogsaa et rigeligt Stykke hen til Siden for Kragerne, hvis Strig jeg tillige — til stor Fornoielse for den gamle Grindstone — med megen Behændighed efterabede.

Min Gud! hvor er dog Menneftet ligesaa sin Barndom af et scadant tonende Instruement, der kan gjenlyde af alle mulige, om end nok saa modbydelige Stemmer og Lyd! Havde det ikke behaget dig ved mine trofaste Forældres Haand saa tidligen at lægge dit eget Ords Stemme i mit Hjerte og i min Mund og sidenefter ved din Aand at gjøre det levende, saa vilde jeg efter mit naturlige Hang være bleven en lydende Malm, der helst og mest kun havde optaget i sig de modbydelige Toner, ja helst og mest efterlignet disse.

Saa kom jeg da under Sang og undertiden imellem blandt Krageskrig først ind i den tætte, skjonne Furuskov, over hvis dunkle Grønt den hvide Sne havde udbredt sit mangfoldigt farvede Teppe, og senere ind paa Sletten ved Landskhyen Langenberg og Rabenberg. Men da jeg nedfra Alstadterbjerget saa det skjonne Waldenburg med sit Herstabsstot ligge der for mine Øine, da jubledede jeg overlydt, og den gamle Grindstone maatte flere Gange, naar jeg vadede saaledes igjennem alle Snefonderne, gjentage den Tudejl: "Henrif, hvis du ikke lader dette være, maa jeg sige det til din Fader."

Foruden den Fests glæde, der var mig beredt hos min kjære Coster Christel i det rige Apothek, havde Gud her ogsaa beredt mig noget Andet: et Indtryk af alvorlig Natur, der netop er det, som har givet mig Anledning til at fortælle denne et Barns Reiseberetning. Thi ogsaa ved denne Leilighed skal det nærmest være min Bestræbelse at fortælle de af min Guds Underer og at prise de af hans Forbarmelses-Tanker, med hvilke han fra Barnsben af har ihufommet og gjort vel imod min Sjæl. En Morgen, da jeg efter Morgenbønnen sad ved vinduet og bladede i en Bog, der indeholdt Billeder, kom der En hastigt ind i Værelset og fortalte, hvad der just da havde tildraget sig. Et ungt Mennefte, der var vel bekendt i min Costers Hus, Søn af en i Raablaget boende Borger, var under sit Arbeide bleven slaaet ihjel af den indsthytende Væg i en dyb Sandgrube, og man bar da netop liget indgjennem Døren til hans Forældres Hus Allerede i Løbet af nogle Dage havde man laet Mærke til, at det unge Mennefte var meget alvorligt og indesluttet i sig selv. Han havde steds talt om Døden og Ewigheden og med inderlig Kængsel looprifst Himmels Saelighed, hvor man uden Afslæbelse skal prise Gud I dag, Morgenen paa hans Dødsdag, havde han været tidlig oppe, havde meget andægtig og med Taarer forrettet sin Morgenbøn og derpaa sunget Salmen: "Hvo ved, hvor nær mig er min Ende." Hans Moder havde villet beholde ham hjemme fra Arbeidet; men han havde ikke villet lade sig forhindre fra at gaa med sin Fader og hjælpe ham. Hvor vel kunde man dog paa ham anvende hint Salmens Vers: "Det kan langt anderledes blive Med mig, før Dagen vorder endt; Thi, medens jeg er her ilive, Jeg med Dødsfare er bespændt." Men den kloge Yngling havde til rette Tid og paa rette Maade besiftet sit Hus.

Dette og andet Rignende blev der i min Costers Hus talt og fortalt om den Adøde; iblandt Andet roste man ogsaa det Træk hos ham, at han som Barn havde været meget

from og lydlig mod sine Forældre. Jeg hørte til opmærksom og med Bevægelse i mit unge Hjerte. Min Søsters gamle Svigerfader, en from Alding, som godt kunde lide at bede med Børn, rettede Aftenbønnen hen paa dette Ulykkestilfælde, da jeg om Aftenen som sædvanlig gik med ind i hans Kammer for at sove. Hans Bøn var Indholdet af den Salme: "Alle Mennesker maa dø — dette Legeme maa henraadne, naar det ellers skal blive sundt og friskt for den store Herlighed, som Gud har beredt for sine Fromme." — Og derpaa de vandre Vers: "Er vil det Glædesliv være, da mange tusinde Sjæle allerede ere omgivne med Himmelglæden og staa der for Guds Throne; der, hvor Serofimene prange og istemme den høitidelige Sang: Hellig, hellig, hellig er Gud Fader, Gud Son og Gud den Helligaand." Og: "O Jerusalem, du skjønne, af, hvor herligt lys du!"

Endnu aldrig havde jeg i ja hoi Grad som denne Aften sovet ind med Evighedens Tanke, forsaavidt som min Sjæl dengang kunde omfatte samme. Den anden Formiddag kom da ogsaa den gamle Vrindskone tilbage, der skulde afhente mig til de kjære Forældre; thi Festsplæden i Waldenburg havde dengang kun vedværet i nogle faa Dage. Paa Hjemveien sprang jeg vel ilte saa overmodig ved Siden af Veien som paa Veien derhen. Thi jeg gik stedse med tungt Hjerte bort fra min Søster Christel, og da laa mig ogsaa Beretningen om den dødsfagne Ungling paa Hjerte og min banligt-veltalende Tunge. Saa jeg ufladelig underholdt den gamle Kone med og ogsaa strax ved Indtrædelsen i mine Forældres kjære, stille Hus fortalte dem min Historie om Borgeisouren i Waldenburg, der var bleven knust i Sandgruben og med saa megen Fromhed havde beredt sig til sit Endeligt.

Naar Gud vil opdrage vort Hjerte og lede det til sig, faier han ofte et Ord til et andet af samme Indhold som det foregaaende; thi vi ere af Naturen meget tunghørige, og naar vi ret skulle forstaa ham, er det oftere fornødent, at han gjentager for os det samme Ord baade to og tre — ja mange Gange.

I mine kjære Forældres Hus levede endnu en gammel, from Bedstemoder, Enken efter min kjære Moders dyrebare, salige Fader, G o t t h i l f W e r n e r. I sin Ungdom havde hun som forældrelost Barn haft Ejeneske som Kammerjomfru hos et ædelt, isandhed gudfrygtigt Hertskab. Denne kjære Bedstemoder vidste derfor baade af sine egne og Andres Erfaringer at fortælle saa Meget, endog saa om den store Verden, og hvoreledes det der gaar til, at alle vi Børn stedse hørte paa hende med ubefrivelig Fornøielse. Thi hun havde af

Gud modtaget en sjelden Livlighedens og Munterhedens Gave, saa det Meste af, hvad hun fortalte, fremkaldte en uskyldig Munterhed saavel hos os Børn som hos de Vædre. Hendes Livlighed, som var forbundet med et ædelt Marthasind og i tidligere Aar vel undertiden maatte grændse til Hestighed, var ved hendes salige Egteherre, den gamle Gotthilf Werner, ganske bleven henført til Gud, helliget ved hans Naades Erkendelse og vunden for ham. Thi den blide, stille Aand hos den gamle, tro Evangeliets Prædikant var ikke alene paa menestelig Vis bleven dannet i A. H. Franckes og den salige Speners Skole, men ogsaa paa guddommelig Vis saavel i Lidelser som i Gleder ved selve Naadens Aand bleven uddannet for det Kald: "at hverde Sjæle for sin Herre." Denne Bedstemoder nærde en særdeles Kjærlighed til mig, hendes yngste Barnebarn. Hun hjalp mig hver Aften at komme til sengs og bad da altid for mig med veltalende Mund en Mængde Smaabønner for Børn, og Erindringen om disse er mig endnu sød og venlig, omendstjont jeg fordetmeste ikke længere minde deres ordrette Indhold. Men nu blev hun syg. Engang, da jeg kom hjem fra Efterskoldskolen, raabte min kjære Moder til mig med Taarer i Øinene, at jeg skulde komme og være med, da Bedstemoder endnu engang vilde se mig. Jeg traadte hen til den kjære Syges Seng; med sine Hænder opsankede hun fra Sengen og sagde: "Min Henrik, Gud velsigne dig og gøre et ret gudfrygtigt Menneske af dig, som ret af Hjertet har den Herre Jesus kjær og forkynder hans Navn her paa Jorden. Hos den Herre Jesus, det haaber — det ved jeg, se vi hinanden etter igjen."

Min kjære Fader sad ved Sengen. Han bad for den Døende Salmen: "Naar min Tid og Stund er forhaand," og da han kom til de Ord:

"Dit Legems Lem er jeg uden Tvivl,
Det er min Hjertens Glæde,"

foldede hun sine Hænder ganske fast og saa med de næsten brustne Øine ret frydefuld opad. Med Bink og sagte Ord begjærede hun endnu sin salige Egteherres Dødsalme, nemlig hin Salme af Luther:

"Med Fred og Glæde far jeg hen,
Elske nu Guds Vilje,"

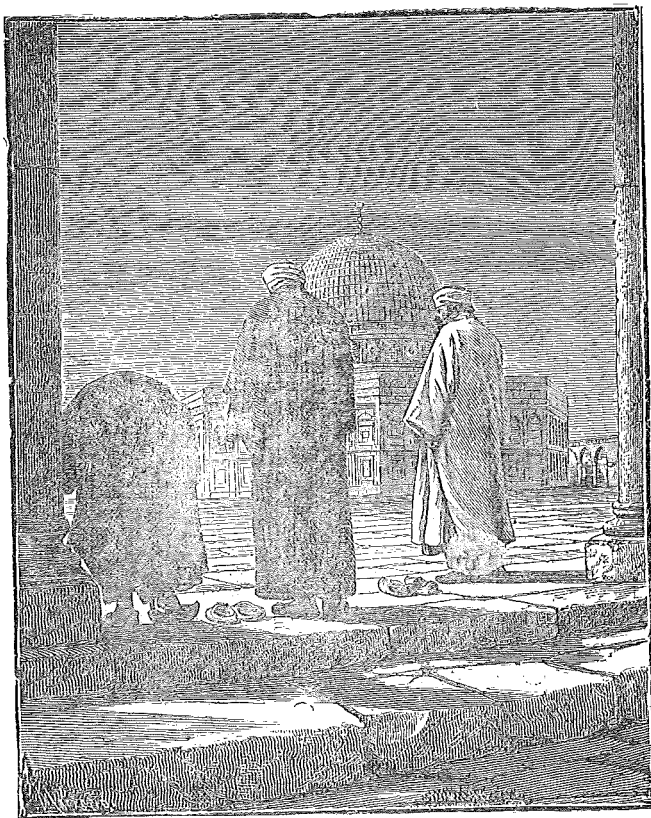
og da man kom til de Ord i det andet Vers:

"Det volder Krist, min Hyrde god,
Og Frelser flere,
Som du mig, Herre, skue lod,"

da begyndte hun blidt at sovne ind i Dødens Sønn, der ved Kristus var bleven hende en sød Hviles Sønn. — Vor Moder græd endnu sagte over hendes foldr, blege Haand og over hendes Ansig, og vi Børn græd ogsaa. Fader lakkede det dyrebare Ligs Dine til og udtalte med rørt Stemme en Velsignelse over dette Evigheds Sædestø. Du Astenen af sang Forældre og Børn den vakre Salme: "Hvo er vel dig lig, Jesu naaderig" og til det sidste Vers: "Naar jeg vandre skal bort fra Taavers Dal, Du, min Frelser, mig ledsage Og i Himlen mig optage," — soiede Fader en

Bøn, der gjorde den gode Moders stille, fromme Taarer endnu mere stille og blide; thi det var for os, som om den dyrebare Bedstemoder og mange gode Engle befandt sig midt iblandt os. Og da Fader ved Ligbegjængelsen talte over det Sprog: "Værtro indtil Døden, saa vil jeg give dig Livsens Krone," begyndte jeg paa min Bis at forstaa, hvad Døden er for den, hvis Liv er et Kristentliv, og jeg pleiede fra nu af i lang Tid gjerne at tænke paa Døden og den salige Gøtghed.

Omar's Moske i Jerusalem.

Denne prægtige Moske, det vil sige, muhammedanske Bedehus eller Tempel, kaldet efter Kaliffen Omar, har forhen været en kristelig Kirke, som Konstantin tænkte at bygge over Herrens Grav. Men de fleste tro nu, at den staar, hvor Jerusalem's Tempel stod i gamle Dage.

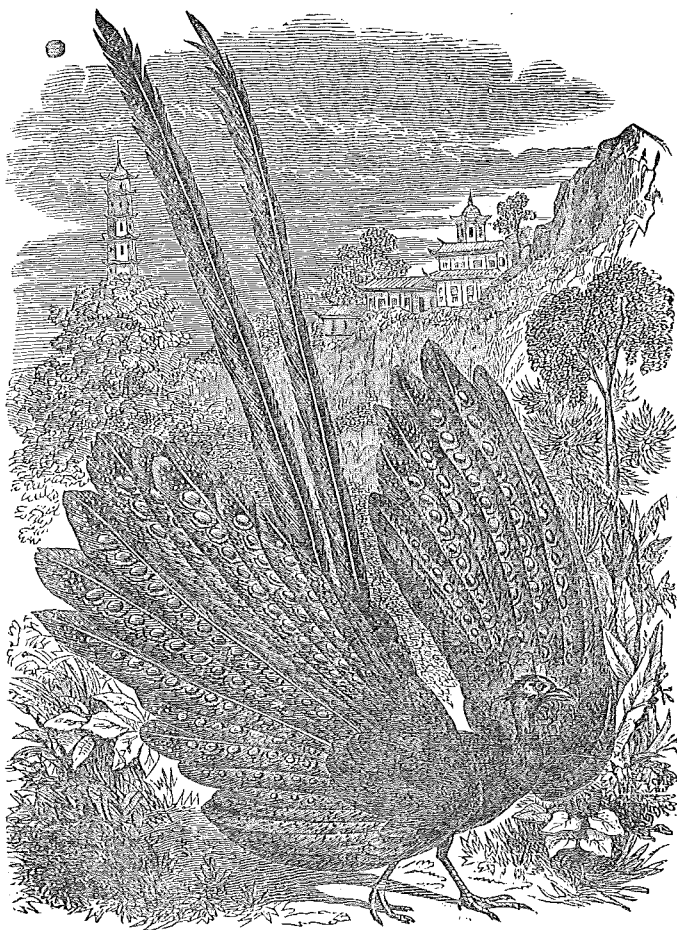
Det gamle store og herlige Jerusalem blev

efter Herrens Spaadom lagt aldeles i Afse, saa der ikke blev Sten paa Sten tilbage. For-gjæves sagte Romerne atter at opbygge det prægtige Tempel. Og endnu den Dag i Dag er Jerusalem kun en liden uanselig Stad, hvor det er vanskeligt at paapge Stedet for de for-dum saa herlige Bygninger og minderverdige Steder.

De muhamedanske Tyker fore nu Herre dommet paa det hellige Sted. Sin Afgudsdyrkelse forreter de der, hvor den sande Gud fordom tilbades. Du ser dem hær forrette sin Bøn foran Moskeen. Endnu langt borte fra

den have de draget sine Esko af. Men den Frelser, som der led og døde for deres Synder, kjende de ikke. Og det er dog i ham alene, at vi kjende Faderen og have Udgang til ham

Argusfaanen.

Denne pragtfulde Fugl findes paa Øerne Sumatra og Borneo i Ostindien. Da den er meget sty og ikke lettelig kan holdes i Fangenskab, kjender man kun meget lidet til dens Liv. Vingefjedrene udmærke sig ikke blot ved sin Længde og sine prægtige Farver og Pletter, men ogsaa derved, at de blive breder, jo mere de nærme sig Enden (hvilket ikke er Tilfældet med nogen anden bekjendt Fugl). De smuk-

ke, plettede Halefjedere ere 4 Fod lange.

Denne Fasanart hær sit Navn af de mange "Dine" lignende store og samtlige Pletter, hvormed dens Fjedre ligesom Paasuglens ere prydede. Argus var nemlig efter den græske Gudkære den Alstjuende med 100 Dine. Det hedder om ham, at da han blev dyzset i Eavn ved Floitespil og dræbt, saa fattedes hans Dine i Paasuglens Hale.

Svalens Budskab.

(Ved C. M. S.)

Vi kjende Alle Svalen. Den taaler ikke vore kolde Vintre, men drager da til varmere Lande, og naar den atter vender tilbage, da ved vi, at Vaaren er forhaanden. Svalen elsker det Sted, hvor dens Rede blev bygget, og finder ved et forunderligt Instinkt Aar efter Aar Veien tilbage til det samme Hus eller den samme Lade, hvor den blev fostret. Derfor bliver Svalen ofte som et Medlem af Familien, og det er en udbredt Tro, at der vil komme Ulykke over den, der vil plage Svalen eller forstyrre dens Rede. Hvorledes Herren ogsaa ved en saadan liden Fugl kan gjøre underlige Ting, skal du nu faa høre. For mange, mange Aar siden blev Middelhavet gjort usikkert af Sprovere fra Algier, Tunis og Marokko, som du kan finde paa Kartet over Afrikas Nordkyst. De røvede ikke blot Skibenes Ladninger, men bortførte ogsaa Folkene og solgte dem som Slaver til Maurerne. Disse ere Muhamedanere og glædede sig ved at kunne plage de stakkels Kristne. Ople tog det lang Tid, før deres Slægtninge erfarede, hvor de Fængne vare blevne førte hen. De mere velstaaende kunde da blive løskjøbte. Men en sørgeligere Lod syntes at skulle ramme en rig og agtet Kjøbmand fra den spanske By Murcia, ved Navn Ramon Cevallos. Paa en Rejse fra Carthagena i Spanien til en Havn i Italien blev han fangen af en Sprover fra Algier, der fravovede ham Alt og solgte ham som Slave til en rig Maurer i sit Hjemland. Denne havde et Landssted omtrent fire Mil fra Algiers Grændse, og her blev den uhyggelige Kjøbmand sammen med endel andre krigsfulde Slaver nodt til at udføre det tungeste Arbejde. Hans grusomme Herre vilde af en eller anden Grund ikke tillade ham at skrive hjem og underrette sin Slægt om, hvor han var, saa at det blev dem umuligt at gjøre noget for at løskjøbe ham. Til sidst forbød han endog Kjøbmanden at tale til ham om nogen Løskjøbelse. Hans Hustru Rosalie og deres to Sønner, den ene tolv, den anden ti Aar, bleve saare bedrøvede, da de fik høre, at deres kjære Ramon var bortført af disse grusomme Røvere. Et helt Aar haabede de paa at faa et Brev fra ham,

at de kunde sende Penge til hans Frikjøbelse af Trældommen; men der indløb ingensomhelst Efterretning fra ham eller om ham. Saaledes gik ti Aar hen. Sønnen søgte sig nu visse paa, at deres stakkels Fader var død; men deres Moder havde endnu ikke opgivet Haabet. Hun sagde: "Jeg er vis paa, at Eders Fader endnu lever, og at Fatter ville faa se ham, selv om jeg ikke skal opleve den Glæde." Saa var det paa den tiende Marsdag efter Faderens Bortførelse, at de sad sammen og talte om den tunge Skjæbne, der havde rammet dem. Da kom Tjenestepigen ind og sagde: "Undskyld mig, Frue! men der er en liden Gut fra Huerta, som siger, at han maa tale med Dem om noget særdeles Vigtigt." Fru Rosalie, der ligesom anede, at der var godt Budskab for hende, sagde, at Gutten skulde føres ind. Han traadte da ind og sagde: "Er De, Frue, Ramon Cevallos's Hustru, og disse hans Sønner?" "Ja", svarede de med stærk Bevægelse. "Det er da glædeligt, Frue," sagde Gutten. "Jeg bor med mine Forældre og fem Brødre i en liden Hytte ved Huerta, en halv Mil herfra. Paa Hyttens Træg, som ikke er meget høiere end mit Hoved, har en Svale sin Rede. Den kommer hver Aar og forlader os igjen i September. Da jeg imorges var alene i Hytten og gav Aft paa Svalen, der sad i sin Rede, saa jeg, at den havde en sin Traad om Halsen. Den er saa tam, at jeg let kunde tage den i Haanden for at se noiere efter. Jeg saa da, at Traaden var tvundet af Haar, og at der var fæstet til samme en ganske liden Kapself. Denne blev holdt paa sin Plads ved en anden Traad, der var lagt over Svalen uden at hindre dens Flugt. Jeg tog da forsigtigt Halsbaandet med Kapselfen af og aabnede samme med en liden Sax. Indi laa et lidet Stykke Papir, som overalt var beskrevet med meget smaa Bogstaver. Da jeg saa, at det var adresseret til Ramon Cevallos's Hustru og Sønner i Staden Murcia, bandt jeg atter Halsbaandet paa Fuglen og drog hid, saasnart som jeg kunde komme afsted." "Varmhjertige Gud!" udraabte Fru Rosalie, "hvad gjorde du da med Fuglen?" "Her," sagde han, "har De den lille Budbærer." Dermed tral han Svalen frem fra sin Varm og lagde den i Fru Rosalies Haand, at hun selv først kunde

læse Indholdet af det lille Brev. Det lod saaledes: "I den kristne, sande Guds Navn beder jeg den, i hvis Hænder dette Papir maatte komme, at han vil reise til Staden Murcia og opsoge Hustruen eller Sønerne af Ramon Cevallos, en forhenværende Kjobmand af denne Stad, og fortælle dem, at denne ulykkelige Mand er bleven holdt ti Aar i det stærkeligste Slaveri. Hans Herre, Majamet Assan, en rig Eiendomsbesidder i Marokko, har ham paa sit Landsted Alcazaba, og vil ikke lade ham blive løsløst, dersom ikke Stadens Kadi (en Slags Byfoged) kræver det. Gud styre da min Budbærers Flugt!" I kan nok sjoone, at der blev Glæde, da de saaledes fik vide, baade at Ramon levede, og hvor han var at finde.

Den Gut, som havde bragt dem Eovalen, saa næsten ligesaa glad ud, og Fru Rosalie og hendes Søner glemte ikke at vise ham sin Taknemmelighed. Den ældste Søn tog snarest muligt afsted med de nødvendige Dokumenter og Penge. Det lykkedes ham og saa at saa sin Fader udløst af det bitre Nag, som han i saa mange Aar havde sukket under. Han kom i god Behold tilbage til sin Familie, og alt d'itte udrettede Herren ved en stakkels lille Svale. Saa underlige ere Herrens Veie. Maatte vi altid talke ham for al hans Naade, som hver Morgen er ny over os!

Eli Rhem.

(Efter Topelius.)

I Amerika er der en Stad, som hedder York, hvortil der gaar en Jernbane fra Baltimore; men inden de naar Staden, gaar den over en høi Bro. Nu hændte det engang, at da en Dampvogn kjørte over Broen, faldt der glødende Kul ned paa den, og den begyndte at brænde. Det blæste stærkt, og der var ingen Folk i Nærheden, som kunde slukke Ilden, saa at Broen snart stod i lys Lue og brændte hurtigt til Afse.

Nu kom nogle Mennesker til Stedet, og forsødede saa de, at Broen var brændt. Da raabte En, at man om ti Minutter ventede et nyt Tog fra samme Kant som det forrige, og, da der ved Siden af Veien laa et Bjerg, der

skulle Broen fra Veien, saa vilde den store Ulykke hændte, at den, der styrede Toget og ikke vidste, at Broen var brændt, vilde kjøre afsted i fuld Fart, og alle Vognene med alle Menneskene vilde styrte i Afgrunden. Der stode de nu Alle raadvilde og forstreckede og vidste ikke, hvad de skulde gjøre for at underrette de Reisende om Faren.

Da var der en Dreng ved Navn Eli Rhem, tolv Aar gammel og rasere end alle de Andre. Han løb ned paa Veien, saa langt han kunde, og det varede ikke længe, inden han saa den lange Råd af Vognene komme med fuld Fart imod ham paa Veien.

Hvad gjorde nu Eli Rhem? At raabe Hjalp ikke; thi Ingen kunde høre det for Vognenes Larm. Han havde ikke Tid at betænke sig; han stillede sig midt paa Veien, saa at alle Vognene nødvendig maatte kjøre over ham, om de vilde frem, og der stod han og streg og fegtede med Armene, og vinkede alt, hvad han kunde.

Føreren, der stod paa den forreste Vogn og styrede hele Toget, troede, at Drengen var tosset, og streg og vinkede, at han skuldt gaa af Veien. Eli Rhem stod med Døden for Die, og alligevel gif han ikke af Pletten; thi han vidste, at det vilde frelse mange Menneskers Liv, om han stod stille.

Da var Føreren nødt til at lade alle Vognene standse for at frelse Drengens Liv. Men han var saa vred, at han sprang af Vognen og begyndte at slaa den stakkels Eli Rhem, fordi han havde understaaet sig at standse hele Jernbanetoget.

Nu kom andre Mennesker løbende og fortalte, hvor nær Vognene havde været ved at styrte i Afgrunden. Da kunne I tro, at Føreren blev forbausset, og Alle de, der sad i Vognene, fik at vide, at de næst Gud havde Eli Rhem at takke for sit Liv.

Der blev en Forundring og Glæde over al Beskrivelse.

Alle sprang ud af Vognene og omfavnede ham med Taarer i Øinene, og strax sammenstjode de en Belønning af hundrede Guldpenge til ham. Siden gif de tilfods til den brændte Bro for at se den Afgrund, der havde været saa nær ved at opluge dem Alle. Den raske Eli Rhem blev berømt i hele Staden og

blev af Folket baaret i Triumf til sine Forældres Gaard. Men mer end Guld og Ere glædede den Bevidsthed ham, at han med den gode Guds Bistand havde reddet mange hundrede Menneſkers Liv.

Ja, hvad havde du gjort i Eli Rhems Sted, om du havde staaet, hoor han stod, midt paa Jernbanen med det brusende Tog af Vogne foran dig og ganske vis paa at kausjes, om Tøget var gaaet frem? Gjerner havde du villet gjøre en god Gjerning og redde mange Menneſkers Liv; men havde du havt Mod til at vove dit eget derfor? Og havde du været saa rask, at du ikke havde betænkt dig, men seet Døden i Øinene, medens det var Tid? Ja, det er ikke vist; thi Mange have en god Villie, men ikke Alle have et mandigt Mod. Og Mange, som haade have Mod og Villie, have ikke samme Raskhed som den lille Eli Rhem, men staa og betænke sig, indtil det er for sild.

Huff det, du raske Dreng, naar det engang gjælder for dig at gjøre en god Gjerning! der maa ingen Tøven være. Rask til Værket; vær hurtig, floj, djærv, og Gud skal beskytte dig, som han beskyttede Eli Rhem!

I F a s t e n.

Mel. Jesus Krist, vor Hjælp, er kommen.

Faſtetiden sagte rinder
Med de mange dyre Minder
Om, hvad Krist, min Frelser, led,
Da han stod i Syndens Sted.

Den mig minder om den Smerte,
Som har klemt det hulde Hjerte,
Om hans Graad og blodig Sved,
Som flød tung til Jorden ned.

Nu jeg ser ham slæbt i Kænter,
Haardt anfaldt af Ondskab's Kænter,
Fuld af Slag, af Spot og Spj,
Fuld af Blod, af Saar og Ve.

Og paa Korset, tornekronet,
Stjænt et, naglet og forhaanet,
Hænge de min Frelser fød
For at dø Misdæders Død.

O, min Jesu, o, min Kjære,
Hvilken Synder jeg maa være,

Som har kostet dig sliq Mod,
At du dør den bitre Død!

Ja, jeg er en Dødens Slave;
Lad mig dog faa Li'et have!
I dit Blod min Synd nedskænk,
Og din Fred mit Hjerte skænk!

Endnu Gæt jeg dig maa bede:
Jesu, slip mig ei hernede!
Styrk mig i den gode Strid
Der i Livets Fæstetid!

Og, naar Faſtetiden endes,
Lad mig da blænt Dine Kjendes!
Giv en herlig Paafæstetid
I din Himmel, Frelser blid!

M. S.

G a a d e.

Mit F o r s t e sig bjoer for alle Vinde,
Mit A n d e t fører til Bjergets Tinde,
Mit H e l e kan du i Norrige finde.

Naar "Børnenes Jubeloffer"

fremlæses modtaget:

Fra Østlige Distrikt:

Ved S. D. Jaastad fra 5 Børn i Scandina-
via, Wis, 66 Cts. Ved Pastor A. C.
Olson fra Ole Tobias 25 Cts. Tilsammen
91 Cts.

Fra Minnesota Distrikt:

Ved Pastor Rossholdt fra Hans Grindens
Børn i søndre Immannuels Mgh. \$1.50.
Desuden er til Kassereeren for Minnesota
Distrikt sendt direkte ved Pastor Haastad fra
August S. Hauan 50 Cts.

I Martz Maaned er allsaa ialt kun
indkommet \$2.91. Vilde I, kjære Børn, nu
ikke anstrenge Eder for at indsende ret rigeligt
i denne Maaned, inden vort Aarsregnskab af-
sluttes den 1ste Mai? Gjører Eder ret Flid
dermed!

I No. 2 d. A. stod ved en Trykfeil, at der
fra Børn i Balbers Mgh, Wis., var indsendt
til Kassereeren \$3.50; det skulde være \$5.50.

J. B. Fritch,

Dr. 151, La Cross, Wis.